

Sygn. akt IV Ka 399/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Paweła-Gawor

Sędziowie: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

SSR del. Małgorzata Tyndel

Protokolant: st. prot. Marta Kruk

przy udziale Bogusława Machyni Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 roku, sprawy

M. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 22 grudnia 2014r. sygn. akt II K 894/13/S,

wyrok w zaskarżonej części to jest w odniesieniu do oskarżonego M. S. uchyla i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie do ponownego rozpoznania.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Grażyna Paweła-Gawor SSR del. Małgorzata Tyndel

Sygn. akt IV Ka 399/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 maja 2015 roku

M. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 lutego 2013 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością: iPoda, odtwarzacza mp3, słuchawek audio P., telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 zł, o łącznej wartości 2100 zł na szkodę S. C.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

T. T. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 lutego 2013 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością: iPoda, odtwarzacza mp3, słuchawek audio P., telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 zł, o łącznej wartości 2100 zł na szkodę S. C.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

K. P. została oskarżona o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 6 lutego 2013 roku do 11 marca 2013 roku w K. nabyła pochodzący z kradzieży telefon komórkowy marki L. (...) o nr (...) o wartości 800 zł na szkodę S. C.,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie Wydział (...), wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 roku o sygn. akt II K 894/13/S, orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 punkt 1 k.p.k. uniewinnia oskarżonego T. T. od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a na zasadzie art. 632 punkt 2 k.p.k. kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 1092 (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt dwa) złotych tytułem poniesionych kosztów obrony;

II. uznaje oskarżonego M. S. za winnego tego, że w dniu 6 lutego 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością: iPod, odtwarzacza mp3, słuchawek audio P., telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 złotych, o łącznej wartości 700 złotych na szkodę S. C., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał znamiona występku z art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. S. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej S. C. kwoty 290 (dwieście dziewięćdziesiąt) złotych;

IV. uznaje oskarżoną K. P. za winną tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia 11 marca 2013 roku w K. nabyła telefon komórkowy marki L. (...) o nr (...) wraz ze słuchawkami audio P. o łącznej wartości 330 złotych, o których na podstawie towarzyszących okoliczności powinna i mogła przypuszczać, że zostały uzyskane za pomocą kradzieży, czym wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 122 § 2 k.w. i za to na mocy art. 122 § 2 k.w. wymierza jej karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych;

V. na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. S. na poczet kary grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 9 do 11 marca 2013 roku;

VI. na zasadzie art. 82 § 3 k.p.s.w. zaliczya oskarżonej K. P. na poczet kary grzywny zatrzymanie w dniu 11 marca 2013 roku;

VII. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnia oskarżonych: M. S. i K. P. od obowiązku uiszczenia należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. S., zaskarżając powyższy wyrok w całości w stosunku do tego oskarżonego i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 5 § 2, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości pojawiających się w sprawie na niekorzyść Oskarżonego oraz poprzez błędną ocenę dowodów i wykroczenie poza ramy swobodnej oceny dowodów, których ocena wykazuje błędy natury logicznej, tj. poprzez przyjęcie, że:

a) M. S. dokonał zaboru torebki z zawartością: iPod, odtwarzacza mp3, słuchawek audio P., telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...), pieniędzy w kwocie 20 zł,

b) wartość ww. rzekomo skradzionych rzeczy wynosiła 700 zł,

c) M. S. działał w celu przywłaszczenia ww. rzeczy,

co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa Oskarżonego;

2. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w swoich rozważaniach dowodów z dokumentów, tj. wydruków zawierających ceny dostępnych na rynku iPodów, słuchawek i torebek, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie możliwości dokonania weryfikacji opinii biegłego i dobranych modeli rzekomo skradzionych przedmiotów do wyceny

3. art. 394 § 2 w zw. z art. 393 § 1 zd. 2 w zw. z art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytywania na rozprawie 22 grudnia 2014 r. notatki urzędowej (k. 5) z czynności przesłuchania M. S., z której wymagane jest sporządzenie protokołu, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o dokument niemogący stanowić dowodu w sprawie;

4. art. 2 § 2 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie S. C. złożonego na rozprawie 22 grudnia 2014 r. na okoliczność uzyskania szczegółowych danych do uzupełniającej opinii biegłego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie w niniejszym postępowaniu hipotetycznej - a nie rzeczywistej - wartości rzekomo skradzionych rzeczy;

5. art. 2 § 2 w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodów z urzędu z:

a) monitoringu w Klubie (...) w K. z 6 lutego 2013 r., co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa Oskarżonego,

b) dokumentacji psychiatrycznej M. S. na okoliczność ustalenia, jakie leki zażywa oraz ustalenia wpływu działania tych leków oraz ich skutków ubocznych na organizm Oskarżonego, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie możliwości ponoszenia odpowiedzialności karnej przez Oskarżonego;

6. art. 2 § 2 w zw. z art. 167 w zw. z art. 207 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu z oględzin rzekomo skradzionych słuchawek i torebki S. C., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie w niniejszym postępowaniu hipotetycznej

- a nie rzeczywistej - wartości rzekomo skradzionych rzeczy.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W odniesieniu do pozostałych oskarżonych przedmiotowy wyrok uprawomocnił się.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Część zarzutów podniesionych w apelacji okazała się zasadna, skutkując koniecznością uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Mimo odmiennych zarzutów apelującego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oskarżony dokonał kradzieży torebki z zawartością: iPoda, odtwarzacza MP3, słuchawek audio P., telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 zł na szkodę S. C., w klubie (...) w K., wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonej i towarzyszącej jej koleżanki, w czasie, gdy znajdowały się one przy barze, pozostawiając swoje torebki i ubrania w łóży klubowej. To, że brak jest naocznych świadków momentu kradzieży, jak i nagrania monitoringu, uwidaczniającego ten zabór, nie daje podstaw – jak chciałby apelujący – do wysnucia nie dających się usunąć wątpliwości w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadków M. W., K. G., S. C., wyjaśnienia oskarżonych M. S., K. P. i T. T.. Dowody, obdarzone przez Sąd niższej instancji walorem wiarygodności, dają pełną podstawę do ustalenia, że to oskarżony, a nie kto inny, dokonał kradzieży wszystkich rzeczy na szkodę S. C..

Twierdzenia apelującego, dopatrującego się braku działania oskarżonego w celu przywłaszczenia w tym, że telefon ze słuchawkami sprzedał K. P., nie działał zatem, jak wywodzi apelujący, z chęcią włączenia tych przedmiotów do swojego majątku skoro od razu miał zamiar ich odsprzedaży, są tak oczywiście bezzasadne, że nie wymagają szerszego omówienia.

Sąd Rejonowy przekonująco wykazał, że oskarżony w odniesieniu do wszystkich zabranych rzeczy działał z zamiarem ich przywłaszczenia.

Rację ma natomiast apelujący, zarzucając naruszenie art. 2 § 2 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie S. C., złożonego na rozprawie w dniu 22 grudnia 2014 r. na okoliczność uzyskania szczegółowych danych do uzupełniającej opinii biegłego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie w niniejszym postępowaniu hipotetycznej - a nie rzeczywistej - wartości skradzionych rzeczy oraz zarzucając błędną ocenę dowodów w zakresie odnoszącym się do wyceny wartości skradzionych rzeczy, których skutkiem jest błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie dotyczącym ustalenia wartości skradzionych rzeczy - na łączną kwotę 700 zł.

Kwestia prawidłowego ustalenia wartości skradzionych rzeczy ma istotne znaczenie, jako że wartość ta determinuje przyjęcie, czy czyn oskarżonego stanowi przestępstwo czy wykroczenie.

Ustalenie wartości skradzionych rzeczy (wyjąwszy gotówkę), w postaci torebki, iPod-a, odtwarzacza MP3, słuchawek P., telefonu komórkowego, na łączną kwotę 680 zł, poczynione zostało przez Sąd I Instancji w oparciu o opinię biegłego W. Z. (główną i uzupełniającą).

Biegły w pisemnej opinii przyjął założenia co do jakości skradzionych rzeczy, że były one w stanie dobrym, zaś wartości poszczególnych rzeczy oszacował na średnim poziomie. Mianowicie, gdy idzie o torebkę, przyjął, że była używana, wykonana ze skóry, klasy popularnej. Stan techniczny: dobry. Biegły wskazał, szacując wartość, że na rynku wtórnym ceny torebek skórzanych oscylują najczęściej w zakresie: 20 – 150 zł. Biegły przyjął wartość średnią na poziomie 80 zł. Szacując wartość iPod –a, wobec braku określenia jego rodzaju biegły przyjął najbardziej popularny i ze średniej półki cenowej tj. iPod A. (...), zakładając, że nie posiadał dodatkowego wyposażenia, przyjmując stan techniczny: dobry. Wskazał, że na rynku wtórnym ceny tego modelu iPod-a oscylują najczęściej w zakresie: 200 – 300 zł. Przyjął zatem wartość średnią na poziomie 250 zł. Szacując natomiast wartość odtwarzacza MP3, wobec braku określenia marki, modelu czy też pojemności, biegły przyjął, iż był klasy popularnej i przeciętnej pojemności, zakładając, że nie posiadał dodatkowych akcesoriów i był w dobrym stanie. Szacując wartość MP3, biegły wskazał, że na rynku wtórnym ceny odtwarzaczy MP3 oscylują najczęściej w zakresie: 10 – 30 zł, przyjął zatem wartość średnią na poziomie 20 zł. Szacując wartość słuchawek P., wobec braku określenia modelu biegły przyjął, iż były typu przewodowego, nauszne, klasy popularnej, dedykowane do urządzeń przenośnych, w dobrym stanie technicznym. Biegły wskazał, że na rynku wtórnym ceny tego typu słuchawek producentów renomowanych oscylują w zakresie: 10 – 50 zł, przyjmując wartość średnią na poziomie 30 zł. Natomiast szacując wartość telefonu komórkowego (...), biegły wskazał, że przedmiotowy model telefonu został wprowadzony na rynek w I kwartale 2013 roku. Nowe tego typu telefony (w pełnych zestawach z opakowaniem, akcesoriami i gwarancją) oferowane były w zakresie cenowym: 450 – 600 zł, przyjmując, że skradziony telefon był w dobrym stanie technicznym, bez opakowania i akcesoriów. Szacując jego wartość uwzględnił rodzaj rynku: wtórny, w segmencie : sprawne telefony komórkowe (...), ustalony zakres cenowy: 350 – 450 zł, dolny zakres dotyczy telefonów o zużyciu fizycznym, górny natomiast telefonów w stanie bardzo dobrym, z co najmniej częściową gwarancją, bez blokady simlock, z pełnym wyposażeniem dodatkowym i opakowaniem. Biegły określił wartość rynkową telefonu na kwotę 300 zł. Biegły wskazał, że szacunkowe wartości rynkowe przedmiotowych ruchomości według ich hipotetycznego stanu oraz poziomu cen na datę kradzieży tj. 06 lutego 2013 roku wynoszą odpowiednio (brutto): torebka – 80 zł, iPod – 250 zł, odtwarzacz MP3 – 20 zł, słuchawki P. – 30 zł, telefon komórkowy(...)- 300 zł, razem - 680 zł.

Biegły, słuchany na rozprawie wskazał, odnosząc się do kwestii przyjętych parametrów i stanu technicznego, jaki podał w opinii, że wobec braku precyzyjnych informacji na temat stanu przyjął każdorazowo uzupełniające założenia

hipotetyczne, każdorazowo zakładał stan dobry a nie bardzo dobry rzeczy tzn. uszkodzenia wynikające ze zwykłej eksploatacji, każdorazowo starał się ustalać zakresy cenowe z rynku wtórnego i przyjmował środek zakresu jako najbardziej prawdopodobną wartość rynkową. Biegły podał, że założył, iż nikt nie użytkuje galanterii skórzanej, która by była w stanie „kiepskim” wskazującym na niechlujność, szczególnie kobiety. Podał, że iPod występuje w wielu odmianach, wobec braku określenia w aktach sprawy, jaki iPod był przedmiotem kradzieży, przyjął, że był to iPod średniej klasy, przyjął typ nano, najczęściej kupowany przez kobiety, ceny oscylują od kilkudziesięciu do kilkuset złotych. W aktach sprawy nie znalazł żadnych wskazówek co do cen, przyjął zatem, średnie wartości co do cen i parametrów, przyjął założenia hipotetyczne, wycena jest szacunkowa, brak informacji co do stanu urządzeń. Wykonał założenia na podstawie logicznego myślenia, że jak ktoś miał te urządzenia, to były one sprawne.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy Prokuratora o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej celem uzyskania szczegółowych danych do uzupełniającej opinii biegłego, wskazując w uzasadnieniu, że pokrzywdzona została już szczegółowo przesłuchana na temat wartości rzeczy, które zostały jej skradzione, podała wszelkie dane, które pamiętała, opisała te rzeczy, ponadto nie można zakładać hipotetycznie, iż stan techniczny tych rzeczy był zły, czy też, że nie nadawały się do użytku, skoro pokrzywdzona z nich korzystała i takie okoliczności nie wynikają z akt sprawy, ponadto pokrzywdzona do protokołu zawiadomienia w przestępstwie podała wartości rzeczy na podstawie również oceny ich stanu technicznego, a także ceny uiszczonych przy ich zakupie, w związku z powyższym ponowne przesłuchanie świadka nie jest przydatne do ustalenia wartości ruchomości.

Wbrew temu, co wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego o uzupełniające przesłuchanie pokrzywdzonej, nie sposób wysnuć wniosku, że pokrzywdzona w swoich zeznaniach podała wszelkie dane, które pamiętała. Mianowicie w ogóle nie zadawano jej pytań odnoszących się do stanu technicznego każdej z rzeczy w momencie kradzieży, typu i modelu poszczególnych urządzeń, daty ich zakupu, stopnia ich zużycia na dzień kradzieży. Oddalając ten wniosek dowodowy Sąd Rejonowy pozbawił się możliwości uzyskania danych niezbędnych do prawidłowego ustalenia przez biegłego wartości poszczególnych skradzionych rzeczy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd w swoich rozważaniach dowodów z dokumentów, tj. wydruków zawierających ceny dostępnych na rynku iPodów, słuchawek i torebek, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie możliwości dokonania weryfikacji opinii biegłego i dobranych modeli rzekomo skradzionych przedmiotów do wyceny, to zarzut ten jest zasadny, jako że Sąd Rejonowy w ogóle pominął te dokumenty i nie dokonał ich oceny oraz ich nie uwzględnił.

Nie jest trafny zarzut naruszenia art. 394 § 2 w zw. z art. 393 § 1 zd. 2 w zw. z art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytywania na rozprawie w dniu 22 grudnia 2014 r. notatki urzędowej (k. 5) z czynności przesłuchania M. S., z której wymagane jest sporządzenie protokołu, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o dokument niemogący stanowić dowodu w sprawie. Apelujący pomija, że notatka ta dokumentuje czynności podjęte przez Policję w toku postępowania przygotowawczego, zmierzające do zabezpieczenia skradzionego telefonu komórkowego, czynności przeszukania, legitymowania oskarżonego i oświadczenie oskarżonego w postaci dwóch zdań oraz czynności jego zatrzymania. Sąd I Instancji, ujawniając tę notatkę, nie naruszył żadnych przepisów, a oświadczenie oskarżonego zawarte w niej, nie stało się podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie i przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy.

Gdy idzie o zarzut uchybienia przepisom art. 2 § 2 w zw. z art. 167 w zw. z art. 207 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu z oględzin skradzionych słuchawek i torebki S. C., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie w niniejszym postępowaniu hipotetycznej, a nie rzeczywistej - wartości skradzionych rzeczy, to w pierwszej kolejności wskazać należy, że obrońca nie wnioskował o przeprowadzenie takich czynności przed Sądem Rejonowym, co wszak nie zmienia oceny, że przeprowadzenie takich dowodów rzeczywiście dałoby podstawę do prawidłowego ustalenia wartości tych rzeczy, które pokrzywdzona odzyskała, bez potrzeby oparcia się przez biegłego na hipotetycznych wskaźnikach.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 2 § 2 w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nieprowadzenie dowodu z urzędu z monitoringu w Klubie (...) w K. z 6 lutego 2013 r., co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, to zarzut ten jest chybiony, skoro dowodu tego nie dało się przeprowadzić. Mimo nieprzeprowadzenia tego dowodu Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego (wyjąwszy kwestię ustalenia wartości skradzionych rzeczy), opierając się na szeregu dowodach, zgromadzonych i prawidłowo ocenionych przez ten Sąd.

Nie jest także trafny zarzut naruszenia wskazanych powyżej przepisów poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentacji psychiatrycznej M. S. na okoliczność ustalenia, jakie leki zażywa oraz ustalenia wpływu działania tych leków oraz ich skutków ubocznych na organizm oskarżonego, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie możliwości ponoszenia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Otóż treść opinii sądowno-psychiatrycznej daje podstawę do stwierdzenia, że kwestie te nie mają znaczenia dla oceny poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia czynu. Apelujący również, aż do czasu złożenia apelacji, tej kwestii nie uznawał za mającą jakiegokolwiek znaczenie, o czym przekonuje to, że pośród zdawanych przez niego pytań do biegłych lekarzy psychiatrów na rozprawie przed Sądem Rejonowym, ani jedno nie dotyczyło tej materii. Ponadto obrońca oskarżonego do czasu wydania zaskarżonego wyroku nie wnosił o uzupełnienie postępowania dowodowego w tym zakresie, co daje kolejny asumpt do przyjęcia, że powyższe kwestie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd I instancji uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. pomimo, iż nie ustalono prawidłowo wartości skradzionych rzeczy. Rozstrzyganie zatem w takich warunkach o kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za przestępstwo, jako przedwcześnie, nie może zasługiwać na akceptację.

W badanej sprawie bezsprzecznie mamy do czynienia z uchybieniami, które mogły mieć wpływ na treść wyroku w zaskarżonej części to jest w odniesieniu do oskarżonego M. S., co uzasadnia jego uchylenie w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 k.p.k.). Rozmiary koniecznego uzupełnienia postępowania dowodowego są zaś tego rodzaju, że ciężar rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego musiał znaleźć się ponownie w gestii Sądu I instancji.

Sąd Odwoławczy uznał, że nie zachodzą podstawy do uchylenia wyroku w odniesieniu do współoskarżonej K. P., mając na względzie, że przypisany jej czyn polega na czym innym, niż czyn oskarżonego, do przedstawionego jej zarzutu oskarżona przyznała, Sąd Rejonowy zmienił kwalifikację prawną czynu na wykroczenie. Wobec uniewinnienia współoskarżonego T. T., co do którego wyrok uprawomocnił się, brak podstaw do uchylenia wyroku w odniesieniu do niego.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy będzie miał na względzie powyżej poczynione uwagi i wskazania, nadto przesłucha pokrzywdzoną celem ustalenia szczegółowych danych odnośnie skradzionych przedmiotów, niezbędnych do prawidłowego oszacowania przez biegłego ich wartości w oparciu o dane prawdziwe, a nie hipotetyczne i wezwie ją do przedłożenia wszelkich dokumentów dotyczących nabycia, naprawy tych przedmiotów, ich stanu technicznego na dzień kradzieży, a także do okazania skradzionych rzeczy (które odzyskała) na rozprawie celem dokonania ich oględzin, co pozwoli między innymi na poczynienie ustaleń co do typu tych rzeczy, modelu. Nadto Sąd dopuści dowód z uzupełniającej opinii biegłego W. Z. w zakresie oszacowania wartości skradzionych rzeczy w oparciu o nowe dane pozyskane z powyższych źródeł dowodowych. Może też przeprowadzić inne dowody, jeżeli potrzebę taką dostrzeże.

Oczywiście, zgodnie z art. 442 § 2 k.p.k. Sąd orzekający w pierwszej instancji, przeprowadzając postępowanie w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, może poprzestać na ich ujawnieniu.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Grażyna Pawela-Gawor SSR Małgorzata Tyndel